

Termin z § 596/2 p. c. do zaczepienia wyroku Sądu polubownego jest niewątpliwie kresem zawitym, który jest jeszcze o wiele ściślejszy od kresu przedawnienia. Jeżeli przy ostatnim przerwa przedawnienia następuje tylko wówczas, gdy skarga wniesiona jest należycie popierana (§ 1497 k. c.), to z natury kresu zawitego wynika, że niepopieranie skargi (w danym wypadku) przez okres 3 miesięczny wywołuje utratę prawa zaczepienia wyroku.

**Orzeczenie Sądu Najwyższego
z dnia 4 lutego 1931 r.
III 1 Rw 2220/30**

Uzasadnienie

Powód podniósł w rewizji przyczyny rewizyjne z § 503 L. 2, 3 i 4 p. c.

Sąd I, odmawiając uchwałą z dnia 3 października 1924 wydania zaocznego wyroku, winien był z urzędu wyznaczyć termin do dalszej rozprawy (§ 402 p. c. ustęp ostat.). Skoro tego nie uczynił, to powodowi przysłużył rekurs lub znacznie prostsze podanie o wyznaczenie audjencji do rozprawy.

Termin z § 596/2 p. c. do zaczepienia wyroku Sądu polubownego jest niewątpliwie kresem zawitym, który jest jeszcze o wiele ściślejszy od kresu przedawnienia. Jeżeli przy ostatnim przerwa przedawnienia następuje tylko wówczas, gdy skarga wniesiona jest należycie popierana (§ 1497 k. c.), to z natury kresu zawitego wynika, że niepopieranie skargi (w danym wypadku) przez okres 3 miesięczny wywołuje utratę prawa zaczepienia wyroku.

Gdyby chciano stosować przeciwne zapatrywanie prawne, to doszłoby się do wniosku, że po wniesieniu skargi w terminie 3 miesięcznym może spór spocząć n. p. przez 29 lat bez uszczerbku dla powoda. Byłoby to sprzeczne z celem, który ustawa miała na oku, zakreślając do zaczepienia wyroku tak krótki kres zawity.

Nie zachodzi przeto przyczyna rewizyjna z L. 4. Powód nie wywiódł wcale przyczyny z L. 3, a podniesiona przyczyna z L. 2 jest bezpodstawna, bo wobec niedopuszczalności dalszego popierania sporu zbyteczne było rozpatrywanie sprawy in merito.

Źródło: Przegląd Prawa i Administracji 1931, poz. 152